

UCHWAŁA

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Wygoda

Ławnik SN Stanisław Lesień

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

w sprawie D. S.

prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 czerwca 2019 r.

zażaleń wniesionych przez wnioskodawcę K. S. oraz pełnomocnika wnioskodawcy
adwokata A. F.

na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym
z dnia 11 stycznia 2019 r. sygn. akt PK I SD.[...]

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej

uchwalił:

1. utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę;
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 11 stycznia 2019 r. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym po rozpoznaniu wniosku w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej D. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej w G., sygn. akt PK I SD [...] na podstawie art. 135 § 5 i 8 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 r., poz. 177) odmówił zezwolenia na pociągnięcie

do odpowiedzialności karnej D. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. oraz kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Zażalenie na ww. uchwałę złożył K. S., zarzucając jej obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na treść orzeczenia oraz w zw. z art. 439 § 1 pkt 6 i 7 k.p.k. gdyż uchwała przesłana do strony i pełnomocnika jest odpisem, a nie egzemplarzem uchwały, a przesłany odpis nie zawiera podpisów Sędziów SD oraz zachodzi sprzeczność w treści uchwały uniemożliwiająca jej wykonanie. Dodatkowo skarżący wskazał, że:

1. zgodnie z art. 94 § 1 pkt 3 i 4 oraz art. 413 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. doszło do obrazu przepisów postępowania, gdyż wniosek dotyczył prokuratora D. S. z PR w G. natomiast SD podjął uchwałę z dnia 11 stycznia 2019 roku w pkt I petitum wobec prokuratora D. S. z PR w G., a więc zupełnie innej osoby;
2. zgodnie z art. 135 § 9 ustawy doszło do obrazu przepisów postępowania, gdyż do wnioskodawcy i do pełnomocnika przesłano odpis uchwały a nie jej egzemplarz z podpisami Sędziów SD zgodnie z art. 113 i nast. k.p.k. przy jednoczesnym braku możliwości skorzystania przez SD z art. 128 k.p.k. z uwagi na treść art. 135 § 14 oraz art. 171 pkt 1 ustawy które stanowią iż art. 135 § 9 ustawy (oraz art. 140 k.p.k.) jest przepisem *lex specialis* wobec art. 128 k.p.k. *lex generali*,
3. zgodnie z art. 135 § 8 i 9 ustawy oraz art. 160 § 3 ustawy doszło do obrazu przepisów postępowania, gdyż z treści uchwały nie wynika jak głosowali Sędziowie SD zgodnie z art. 113 i nast. k.p.k.,
4. zgodnie z art. 135 § 5 ustawy doszło do obrazu przepisów postępowania, gdyż SD wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej prokuratora jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, i nie musi być ono „udowodnione” przez wnioskodawcę przed SD, ponieważ dopiero postępowanie jurysdykcyjne rozstrzygnie czy czyn zabroniony przez konkretną osobę w konkretnym czasie został „udowodniony”;;
5. zgodnie z art. 135 § 5 ustawy doszło do obrazu przepisów postępowania, gdyż SD wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej prokuratora jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego

przestępstwa, a w pkt I petitum nie zawarto informacji że nie *zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa*”,

6. zgodnie z art. 16 k.p.k. doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż SD nie wezwał wnioskującego do uzupełnienia braku formalnego np. poprzez dostarczenie zaświadczenia o zameldowaniu, wcześniej wzywając wnioskującego wyłącznie do dostarczenia odpisu subsydiarnego aktu oskarżenia, a nie można wyciągać negatywnych konsekwencji wobec wnioskującego w związku z błędnym pouczeniem lub wezwaniem,

7. zgodnie z art. 135 § 5 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż SD wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej prokuratora jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, a wcześniej te okoliczności na podstawie art. 330 k.p.k. w trybie kontroli sądowej nad postępowaniem badał sąd kamy czy są zasadne, który wskazał w uzasadnieniu uchylenia decyzji procesowej kończącej postępowanie przygotowawcze, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez prokuratora PR w G. - D. S. z art. 191 § 1a kk,

8. zgodnie z art. 135 § 5 ustawy w zw. z art. 7 k.p.k. doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż prokurator D. S. jako osoba oskarżona subsydiarnym aktem oskarżenia przyjęła linię obrony poprzez podtrzymywanie swoich kłamstw i oszczerstw, a SD zgodnie z art. 135 § 6 ustawy poprosił do złożonego przez prokuratora oświadczenia wcześniej nie zastosował i nie poprzedził oraz nie pouczył oskarżonej o treści art. 233 kk oraz nie przyjął tego oświadczenia w trybie art. 182 § 3 k.p.k., dlatego takie oświadczenia oskarżonego prokuratora nie posiadają żadnej wartości dowodowej w tym postępowaniu przez SD, a podnoszone przez prokuratora podobne okoliczności w innych postępowaniach zostały już obalone zeznaniami świadków pod przysięgą,

9. zgodnie z art. 135 § 9 ustawy w zw. z art. 167 k.p.k. doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż SD posiada ograniczoną możliwość przeprowadzania dowodów posługując się jedynie wnioskiem wraz z załączonymi dowodami oraz oświadczeniem prokuratora, oraz SD mimo wszystko nie wykorzystał żadnej możliwości do pozyskania innych dowodów jako przypadku szczególnie uzasadnionego z art. 135 § 6 ustawy do niniejszego postępowania,

10. zgodnie z art. 135 § 6 ustawy doszło do obrazy przepisów postępowania, gdyż SD nie wykonał wniosków dowodowych i nie odniósł się do nich w sposób formalny.

Skarżący wniósł o uchylenie uchwały oraz o przychylenie się do wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w G..

Uchwała została również zaskarżona przez pełnomocnika wnioskodawcy, który zarzucił jej naruszenie prawo procesowego tj. art. 145 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i prowadzenie postępowania przez Sąd nieuprawniony, co zdaniem skarżącego doprowadziło do bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., naruszenie prawa procesowego tj. art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie zwrócenia się do Sądu Okręgowego w G. z wnioskiem o wypożyczenie akt sprawy II C [...], błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, że nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez prokurator D. S..

Zażalenie są niezasadne.

Sformułowane przez skarżących zarzuty uznać należy za całkowicie chybione i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Analiza treści uchwały przez pryzmat wywodów zawartych w zażaleniach, w odniesieniu do zebranego materiału dowodowego, nie daje podstaw do podzielenia podniesionych przez skarżących zarzutów i zakwestionowania ustalenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, że nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez prokuratora D. S. przestępstwa, co zgodnie z art. 135 § 5 Prawa o prokuraturze, stanowi jedyną przesłankę zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej.

Odnosząc się do zarzutów zmierzających do wykazania nieprawidłowego zdaniem skarżących przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wskazać należy, w pierwszej kolejności, że zgodnie z przepisem art. 136 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. prawo o prokuraturze (DZ. U. 2017.1767 t.j. z późn. zm.) sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić inne dowody. W postępowaniu tym nie ma więc zastosowania art. 167 k.p.k.

Ocena wiarygodności dowodów zgromadzonych na tym etapie postępowania bez wątplenia winna spełniać wymagania stawiane przez art. 7 k.p.k., a więc być przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy

i doświadczenia życiowego. Skarżący nie wykazali jednak zasadności zarzutów skierowanych przeciwko wiarygodności dowodów, na których oparł się Sąd wydając zaskarżoną uchwałę. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyklucza zatem aby rozstrzygnięcie dotknięte było błędem w ustaleniach faktycznych, a wywody w tym zakresie mają charakter czysto polemiczny.

Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, który uznał, że dokonana w sprawie ocena dowodów przedstawionych przez wnioskodawcę i dopuszczonych przez Sąd na podstawie art. 135 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. *prawo o prokuraturze*, nie daje podstaw do podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej D. S. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.. W tym miejscu wskazać należy, że wnioskodawca nie tylko nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska, ale i nie wykazał istnienia formalnych przesłanek możliwości złożenia w sprawie subsydiarnego aktu oskarżenia. Powyższe, uwzględniając okoliczność, iż z treści protokołu rozprawy rozwodowej w sprawie o sygn. akt II C [...] nie wynika, iż zachowanie D. S. wypełniło podmiotowe i przedmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 191 § 1a k.p.k. uniemożliwia przyjęcie, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez prokuratora D. S. przestępstwa.

Sprawa została w I instancji rozpoznana w składzie właściwym, a więc nie zachodzi w sprawie podnoszona przez skarżącego bezwzględna przyczyny odwoławcza, z uwagi na naruszenie art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., w zw. z art. 135 § 14 i art. 171 k.p.k. ustawy prawo o prokuraturze. Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 ww. ustawy sprawy o udzielenie zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej w pierwszej instancji rozpoznaje Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w składzie 3 członków.

Zgodnie z art. 108 k.p.k. stosowanego na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy prawo o prokuraturze odpowiednio, przebieg narady i głosowania nad orzeczeniem jest tajny, a zwolnienie od zachowania w tym względzie tajemnicy nie jest dopuszczalne. Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 108 k.p.k. uznać należy, za całkowicie chybiony.

Za całkowicie chybiony uznać należy również zarzut nieprawidłowego doręczenia odpisu orzeczenia. Z art. 128 § 1 k.p.k., stosowanego na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy prawo o prokuraturze odpowiednio, wynika, że gdy ustawa nakazuje doręczenie orzeczenia i zarządzenia, doręcza się je w uwierzytelnionych odpisach, czyli z urzędowym potwierdzeniem zgodności z oryginałem. Wymóg uwierzytelnienia odpisów oznacza, że

muszą one zawierać urzędowe potwierdzenie autentyczności podpisów złożonych na oryginale orzeczenia lub zarządzenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażaleń, podjął uchwałę jak na wstępie.

a